

Jméno: **Huy**

Věk: **48**

Původ: **Vietnam**

I migrated

Ahoj, jmenuju se Huy. Pocházím z Vietnamu a je mi 48 let. V Trondheimu žiju se svoji ženou a mými třemi dětmi už 9 let.

Narodil jsem se ve Vietnamu, kde jsem žil do mých 15 let. Život v poválečném Vietnamu nebyl vůbec lehký. Moji rodiče pěstovali rýži a já jim musel pomáhat na polích. Za moje výsledky ve škole jsem dostal možnost studia v Československu v rámci socialistické výpomoci.

V Česku jsem se vyučil zámečníkem. Brzo poté ale přišla revoluce a já (stejně jako spousta mých přátel) jsem si založil malý obchod s potravinami. Můj obchůdek mi dobře vynášel a já si mohl koupit nové auto, nový dům a brzo i další obchod. Když jsem se jednou vrátil z dovolené ze zahraničí, viděl jsem jak si lidé žijí na severu lépe a zatoužil jsem po tom mít se také lépe

Začátky podnikání v Norsku byly těžké. Život je zde mnohem dražší než ve Vietnamu ale i než v Česku. Nakonec se mi, ale začalo dařit. Místo potravin jsem si v Trondheimu založil zámečnictví. Aspoň jsem trochu využil svoje vzdělání. :)

Jméno: **Nikolai**

Věk: **32**

Původ: **Moldávie**

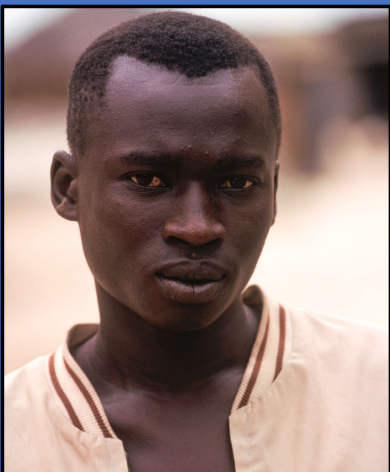

Hoj. Jmenuji se Nikolai a pocházím z Moldávie. Ve Molme pracuji už 5 měsíců. Bydlím tu na ubytovně s ostatními dělníky z naší práce. Zbytek moji rodiny zatím zůstal v Moldávii.

U nás v Moldávii jsem dělal učitele ruštiny. Moji kamarádi mi, ale nabídly práci na stavbě na západě. Nejdříve jsem nechtěl přestat učit, ale potom, co se mi narodilo dcera Irenka a syn Alexandr, musel jsem vydělat víc peněz. Moji kamarádi, kteří se vraceli ze stavby v Evropě totiž měli mnohem víc peněz než zdejší učitelé nebo právníci.

Nejdříve jsem jel pracovat na Slovensko, kde mi agentura nabízela spoustu práce. Byly tu sice dobré peníze, ale tamější život se mi nelíbil. Chtěl jsem totiž, aby se moje rodina mohla přestěhovat za mnou.

Složitěji jsem se dostal k práci na stavbě silnic ve Švédsku. Peníze jsou zde mnohem vyšší než na Slovensku, kdybych se vrátil domů, budu jeden z nejbohatších lidí u nás na vesnici. I když bych chtěl, tak peníze nesmím utratit. Potřebuju totiž našetřit dost peněz, abych dokázal, že dokážu zajistit ubytování a pojištění pro moji rodinu, což potřebuju abychom dostali vízum do Švédska.

Jméno: Baakir

Věk: 23

Původ: Burkina Faso

I migrated

Moje jméno je Baakir. Je mi 23 let a pocházím z Burkiny Faso. Jsem nejstarší syn z naší rodiny. Mám 3 brášky a 2 sestry. Ve Stockholmu, ale zatím bydlím sám. Zbytek moji rodiny zůstal v Burkině.

U nás doma jsme bydleli všichni v jedné místnosti v naší chatrči. Byli jsme vážně chudí. Vždycky jsme slyšeli, jak je v Evropě lépe. Tatínek říkal, že to tu je ráj, kde mají všichni jídlo, peníze a měkkou postel. Ne jak u nás doma. Dlouho jsme šetřili, abychom mohli zaplatit velké peníze pašerákovi, který mě a spoustu dalších lidí posadil na nafukovací loď, na které jsme dopluli přes moře do Itálie.

Nejdříve jsem se chtěl dostat do Francie, jelikož u nás doma se mluví taky Francouzky. Tím, že nás Francie dlouho vlastnila, tak nám to přišlo logické, že se musíme dostat sem. Ale jeden z pašeráku mi nabídl, že mě za peníze doveze do Švédka, že tu dostanu hodně peněz a budu si moc dělat co chci. Naložil mě do nákladáku a dovezl mě až sem.

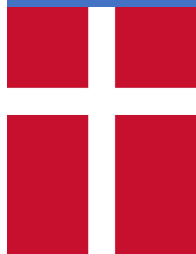
Zatím tu bydlím sám už 4 roky. Od státu dostávám dobré peníze a bydlení, takže jsem si zatím nemusel hledat práci. Doufám, že do pár let dostane moje rodina povolení a bude za mnou moc přijet, aby se měli také lépe.

Jméno: **Fatima**

Věk: **14**

Původ: **Irák**

I migrated

Ahoj, jsem Fatima. Já a moje maminka bydlíme v Odense. Společně s námi tu ještě bydlí můj malý bráška Omar.

Náš tatínek umřel ve válce. Zastřelili ho teroristé z Islámského státu. Maminka říkala, že kdybychom neutekli, tak by mohli zastřelit i nás. Maminka ale říkala, že se nemáme bát jen Islámského státu, ale i Irácké vlády. Tatínek totiž bojoval za svobodný Kurdistan, stejně tak jako náš dědeček, kterého Irácká vláda zabila společně s naší babičkou a spoustou jejich přátel, ještě než jsem se narodila.

Nejdříve jsme utekli hned přes hranice do blízkého Turecka, jelikož jsme se chtěli schovat před teroristy, ale ani tam jsme nebyli úplně v bezpečí. Sice jsme se nemuseli bát Islámského státu, ale Turci nás Kurdy nemají rádi podobně jako Iráčané. Tak se maminka spolu s dalšími kamarády rozhodla, že utečeme do Evropy.

V Dánsku bydlíme už 2 roky. Maminka si vybrala, že utečeme právě sem, protože tu už žilo několik dalších Kurdů, kteří nám tu ze začátku pomohli. Maminka zatím nepracuje, protože se stará o brášku, ale i tak se máme mnohem lépe než u nás doma. Chodím do školy a maminka dostává peníze od státu aby se o nás mohla postarat.